

anden Arbejdsplads, hvor disse Folk arbejder, henvender han sig til vedkommende Ejer og forsøger ved Trusel om Boykotning at tvinge vedkommende til at skrive under paa, at han, saa længe Konflikten er løbende, ikke vil anvende Medlemmer af Kristeligt Dansk Fællesforbund.

Hvis vedkommende er Ejer eller Bruger af en saadan Plads, er Forretningsmand i en eller anden Branche, saa ved han, at bøjer han sig ikke, kan det i mange Tilfælde komme ham økonomisk dyrt at staa. Alligevel er Forholdet det, at vedkommende Organisationsformand de allerfleste Steder bliver afvist; men saa bliver ogsaa til Gengæld den vedkommende uden Skaansel blokeret af Fagforbundene, og hans Navn kommer i „Social-Demokraten“ derovre til Skræk og Advarsel for alle ligesindede. Men der er selvfølgelig ogsaa dem, hvem Trusler af denne Art virker paa, Folk, som ikke har økonomisk eller moralsk Modstandskraft nok til at tage imod en saadan Boykotning, som der her kan være Tale om, og som derfor skriver under paa, at de, saa længe Konflikten varer, ikke vil beskæftige Kristeligt Dansk Fællesforbunds Medlemmer. Det er jo selvsagt Fagforeningernes Hensigt paa denne Maade, ved Trusel om Boykotning, efterhaanden at faa Byens Borgere gjort saa forskrækkede, at de ikke tør overlade Arbejders Udførelse til Medlemmer af Kristeligt Dansk Fællesforbund. I Løbet af 1925 blev denne Boykotning udvidet til ogsaa at omfatte Fiskerne, saaledes at den Fisker, der f. Eks. vovede at antage en af Kristeligt Dansk Fællesforbunds Folk til at udføre noget Malerarbejde paa Fiskekutteren, blev boykottet af alle Haandværkere, baade Tømrere, Maskinfolk o. s. v., og ogsaa af Vognmændene, fordi disse ikke kunde faa deres Kuske til at køre.

De stedlige Mesterforeninger, der ikke staa indenfor Mesterforeningen i Kristeligt Dansk Fællesforbund, men som er Medlemmer af Dansk Arbejdsgiverforening, har ikke taget Parti i denne Strid, og Mestrene indenfor Kristeligt Dansk Fællesforbund har ogsaa overalt, hvor de ønskede det, kunnet faa Materialier, men de har maattet befordre disse ved deres egne Vognmænd, fordi Kuskenes Fagforening nægtede sine Medlemmer Tilladelse til at køre Materialier til de Arbejdspladser, hvor Medlemmer af Kristeligt Dansk Fællesforbund arbejder.

Dersom det nu var saaledes, at man gennem Kristeligt Dansk Fællesforbund paaførte Fagforbundene en unfair Konkur-

rence, saa kunde der synes at være noget Grundlag for en saadan Kamp. Men det er aldeles ikke Tilfældet. De betaler deres Arbejdere efter ganske de samme Tariffer som de, der er gældende for Fagforeningerne. Og hvad angaar Arbejdstiden, overholder man indenfor Kristeligt Dansk Fællesforbund 8 Timers Arbejdsdagen, men ganske vist paa den fornuftige Maade, at Medlemmerne, navnlig i Bygningsfagene, i Sommer-tiden arbejder 9 Timer daglig, medens de i Vinter- og Efteraarsmaanederne kun arbejder 7 Timer daglig. Men det er et Forhold, som ikke blot gælder dem, men f. Eks. indenfor Statsbanerne gælder det samme, idet Banearbejderne visse Tider af Aaret arbejder 8½ Time daglig, andre Tider 7½ Time daglig, dette falder altsaa ikke udenfor de Rammer, indenfor hvilke man selv kan ordne Forholdene.

Det er derfor efter min Opfattelse ganske uforstaaeligt, at Fagforbundene vil opretholde en Forfølgelse af den Art. Det kan kun skabe Uvillie mod dem i den almindelige Befolkning. Fagforbundenes Magt og Indflydelse er saa stor, at den ikke vilde blive hverken større eller mindre ved, at man lod Kristeligt Dansk Fællesforbunds Medlemmer have deres grundlovmæssige Frihed til at staa i de Organisationer, de nu en Gang har Lyst til at staa i. Og i hvert Fald synes jeg, at en Optræden som den, der i Esbjerg er udvist af Fagforbundene og af den enkelte Fagforeningsleder overfor Kristeligt Dansk Fællesforbund, er Udslag af et Organisationstyranni, som Samfundet kun kan have Interesse i at bekæmpe. Jeg mener, at Rigsdagen har Pligt til gennem Lovbestemmelser at beskytte de enkelte Samfundsborgere paa en saadan Maade, at de bevarer deres grundlovmæssige Frihed.

Men der er ogsaa en tredje Part, en Part, som aldeles ikke er eller har været indblandet i Striden, men som denne i høj Grad gaar ud over, nemlig Ejere og Lejere af de Ejendomme, som bliver boykottet af Fagforbundene, fordi Arbejdet, ofte efter Licitation, er blevet overdraget til Mestre, som staa indenfor Kristeligt Dansk Fællesforbund. Ved Finanslovbehandlingen i 1910 — 11 fremdrog jeg, som jeg allerede har nævnt, i dette høje Ting de Overgreb, som de fagorganiserede Elektrikere, der arbejdede ved Elektricitetsværket i Esbjerg, den Gang havde begaaet, og som havde paaført Byens næringsdrivende Borgere, der var ganske udenfor Striden, betydelige Tab; og jeg pegede den Gang paa, at hvis